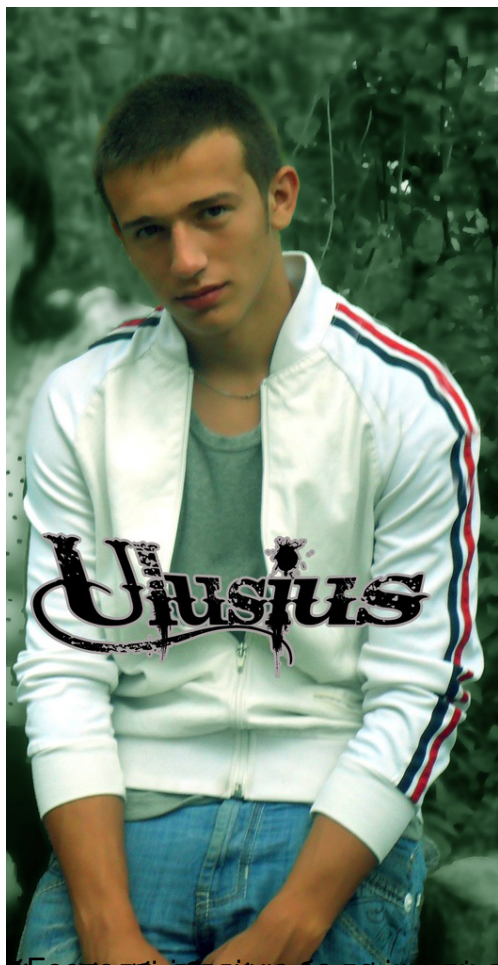

Наталя ПЕРЕСКОКОВА

(18.05.2012)

«Я дякую за посмішки, що лину́ть
до мене, бо, коли я до них не зверну́
давай забудем про горе, що завдавали слова,» П

Щоб заблизитися, нахилитися і л'ягом прийти до дому. А кайф від того, коли поділяеш
своє життя з когось, хто тебе любить і береже. Питання: чому доля
визначила, що ти зустрінешся з ним? Стежина, по якій завжди ідеш, Тож рухайся ти далі, коли

Ми не перестанемо боротися до кінця. Це створений був нами, і більше ніким. Так, це не тільки наша влада.

Ми не перестанемо боротися до кінця. Тому що ми знаємо – у нас є мета. С
